

γούβιασμα τό, Δωδεκάν. (Λειψ.) Πελοπν. (Κορινθ.) γούβιασμα Κῶς γούβγιασμα Κῶς (Καρδάμ. κ.ά.) βούβιασμα Μήλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γο υ β ι ά ζ ω.

1) Τὸ ἀνοίγμα γο υ β α ς, λάκκου περὶ τὸν κορμὸν κλήματος Πελοπν. (Κορινθ.): Ἡ σταφίδα θέλει γούβιασμα Συνών. γο υ ρ ν ι α σ μ α 1, ξ ε λ ά κ κ ω μ α. 2) Ἡ ἀποθήκευσις εἰδῶν ἐντὸς γο υ β α ς Δωδεκάν. (Λειψ.) Κῶς (Καρδάμ.) κ.ά. Μήλ.: Ἐλα νὰ μὲ βοηθήσης 'ς τὸ γούβγιασμα Καρδάμ.

γουβίζω Ἡπ. (Πωγών.) Μακεδ. (Παρθεν. Χαλκιδ.) Πόντ. (Σούρμ.) γουβίζου Στερελλ. (Γραν.) γ'βίζου Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γο υ β α.

1) Κατασκευάζω μικρὰν γο υ β α ν, μικρὸν τεχνητὸν κοίλωμα Μακεδ. (Χαλκιδ.) β) Καθιστῶ τι κοῖλον Μακεδ. (Παρθεν.) 2) Καταρρίπτω τινὰ προύμυτα Πόντ. (Ἰφ. Σάντ. Σούρμ.): Ὁ δρόμος σίτ' ἐπέγινε, ἔσυρε τὸ στουράκ' καὶ ἐντῶκε, ἐγούβισεν ἄτονα καὶ ἐπῆρε τὸ στουράκ' καὶ τὸ δαχτυλίδ' (στουράκ' = ράβδος ἐκ παραμυθ.) Σούρμ. 3) Ἀναποδογυρίζω τι ἀδειάζω Πόντ. (Ἰφ. Σάντ. Σούρμ.): Ἄσμ.

Πόσα κοφίνα φύλλα 'ς σὸ κατῶι νὰ γουβίζω;

Πόντ. 4) Μεταφ., καταστρέφω, ζημιώνω Στερελλ. (Ἀχυρ.): Μι γούβ' σις, μούρ' γ'ναῖκα, μὶ τὰ ψώνια σ'! Πβ. φρ. Π ἄ ν ι γο υ β α τ ἄ λ ι φ τ ἄ. 5) Μεταφ., συλλογίζομαι κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, σκέπτομαι τι μᾶλλον πονηρὸν Ἡπ. (Πωγών.) Στερελλ. (Γραν.): Ἀς τουν νὰ γουβίζ'! Γραν.

γουβίτσα ἡ, σύνθηθ. γ'βίτσα Εὐβ. (Στρόπον.) γκουβίτσα Ἡπ. (Ζαγόρ.) βουβίτσα Μεγίστ.

Ἰποκορ. τοῦ οὐς. γο υ β α.

1) Μικρὸς λάκκος, κοίλωμα, ὄρυγμα σύνθηθ.: Ὁ δρόμος εἶναι γεμάτος γουβίτσες σύνθηθ. Οἱ σπόροι τῆς μπάμιας τοποθετοῦνται σὲ γουβίτσες ἀνὰ δύο τρεῖς κατὰ διαστήματα τριάντα σαράντα πόντους Α. Οἰκονομίδ., Ὁδηγὸς λαχανοκηπ., 122. Ἐκαίγε μὲν σὰν καντηλάκι, κερί ἀναλυτὸ καὶ φιλίλι 'ς τὴ γουβίτσα τοῦ σαμντανοῦ (= κηροπηγίου) Γ. Ξενόπ., Ἰσαβέλλ., 56. Ἡ γουβίτσα τῆς σιδεροστιᾶς (ὁ λακκίσκος ὁ σχηματιζόμενος εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς συμψύσεως τοῦ ὁστοῦ τοῦ στέρνου μετὰ τῆς κλειδῆς) Πελοπν. (Πυλ.) || Αἰνιγμ.: Ἐχω 'να πραγματάκι, πάει, πάει καὶ γουβίτσες φτειάνει (τὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἔχνη τοῦ πετάλου τῶν ζώων) Πελοπν. (Μεσσην.) 2) Ὁ γελασῖνος, ὁ λακκίσκος τῶν παρειῶν Πελοπν. (Δημητσάν.) Σάμ.: Ὁμοιορρα π' τ' πᾶνι οἱ γουβίτσες πό 'χ' 'ς τὰ μάγ'λα! Σάμ. β) Τὸ κατὰ τὸν αὐχένα κοῖλον τοῦ ἰνίου Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Γορτυν. Κόκκινα Λοῦρ. Κρεμμ. Ὀλυμπ. Σκορτσιν. Φιγάλ.): Τοῦ 'δωσε μιὰ 'ς τὴ γουβίτσα καὶ δὲν εἶπε οὔτε νερό Ὀλυμπ. || Φρ. Θέλει ξύλο 'ς τὴ γουβίτσα Γορτυν. Συνών. γο υ β α 10, γο υ β ἄ κ ι 3, λ α κ κ ἄ κ ι, λ α κ κ ο υ β ἄ κ ι. 3) Μικρὸς ὑφαντικὸς ἱστός Μεγίστ. 4) Συνήθως εἰς τὸν πληθ., εἶδη παιδιᾶς καὶ εἰδικώτερον: α) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς ἰσαριθμούς πρὸς τοὺς παίζοντας μικροὺς εἰς τὴν γῆν λάκκους, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἀνήκει εἰς ἀντίστοιχον παίκτην, ρίπτεται διαδοχικῶς ὑπὸ τούτων στρογγυλὸν ἀντικείμενον, ὅσον μικρὰ σφαῖρα, τόπι κ.τ.λ., ἐξ ὠρισμένης ἀποστάσεως. Ὁ παίκτης εἰς τοῦ ὁποίου τὸν λάκκον θὰ εἰσέλθῃ τὸ ἀντικείμενον, ὀφείλει νὰ τὸ λάβῃ καὶ νὰ τὸ ρίψῃ εἰς οἰονδήποτε τῶν συμπαιζόντων. Καὶ ἐὰν μὲν ἐπιτύχῃ, τίθεται εἰς τὸν λάκκον τοῦ κτυπηθέντος

μικρὸς λίθος, ἐὰν δὲ ἀποτύχῃ, τίθεται ὁ λίθος εἰς τὸν λάκκον τοῦ βαλόντος. Ἡττάται ἐκεῖνος, εἰς τὸν λάκκον τοῦ ὁποίου θὰ τεθῇ ὠρισμένος ἀριθμὸς λιθαρίων, ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένος. (Πβ. τὴν ἀρχ. παιδιὰν τ ρ ὁ π α, διὰ τὴν ὁποίαν βλ. Πολυδ. 9, 103) Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βέρβ. Κορινθ. Κυνουρ. Μαντίν. Οἶν. κ.ά.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. β) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς μικρὸν πλησίον τοίχου λάκκον, δυνάμενον νὰ χωρέσῃ ἐξ μικροῦς λίθους, μ ο ν ἄ ἢ ζ υ γ ἄ καλουμένους, εἰς τῶν παικτῶν ρίπτει τοὺς λίθους ἐξ ὠρισμένης ἀποστάσεως. Καὶ ἐὰν μὲν ἐπιτύχῃ νὰ εἰσπαγῇ ὅλους ἢ ἄρτιον ἀριθμὸν τούτων, κερδίζει καὶ λαμβάνει τὸ ὀρισθὲν εἰς νομίσματα ἢ καρποὺς τίμημα, ἄλλως θεωρεῖται ἀποτυχὼν καὶ καταβάλλει τοῦτο Ἀθῆν. Πελοπν. (Κυνουρ. Μαντίν. Μεσσην. κ.ά.) κ.ά. Πβ. γο υ β α 14. Ἡ παιδιὰ εἰς παραλλαγ. Μέγαρ. γ) Παιδιά, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ παῖκται κυλίσουσιν ἐντὸς μικροῦ λάκκου κόκκους ἐρεβίνθου, τοὺς ὁποίους ἔπειτα προσπαθοῦν νὰ ἐξαγάγουν ἐξ αὐτοῦ διὰ φουσημάτων Εὐβ. (Στρόπον.) δ) Ἡ παιδιὰ γο υ ρ ο υ ν ι τ σ α, διὰ τὴν ὁπ. βλ. γο υ ρ ο υ ν ι τ σ α 4, Πελοπν. (Δυρράχ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουβίτσα Πελοπν. (Βραχν. Γορτυν. Τριφυλ. κ.ά.) Γουβίτσες Πελοπν. (Ἀρκαδ.) καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουβίτσας Εὐβ. (Αἰδηψ. Χαλκ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Χρυσούπολ.)

γουβίτσι τό, Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. γκουβίτσι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γο υ β α διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί τ σ ι.

1) Μικρὸς λάκκος Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. 2) Μικρὸν σπήλαιον Ἡπ. Συνών. γο υ β α 4.

γουβιτσώνω ἐνιχ. γουβιτζώνω Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γο υ β ι τ σ α.

Σκάπτων ἀνοίγω γο υ β ι τ σ α, μικρὸν λάκκον, βαθούλωμα εἰς τὴν γῆν, τὸ ξύλον κ.τ.τ. ἐνθ' ἄν.

γουβοσάνιδο τό, ἐνιχ. γουπ-ποσάνιδον Κύπρ. βουπ-ποσάνιδον Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γο υ β α, παρὰ τὸ ὁπ. καὶ γο υ π - π α, καὶ σ α ν ἰ δ ι.

Ἐπιμήκης σανὶς ἔχουσα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας κοῖλα διαμερίσματα, ἐντὸς τῶν ὁποίων τίθενται οἱ πρὸς ὀπτησιν ἄρτοι ἐνθ' ἄν.: Πάει νὰ πάρῃ τὸ βουπ-ποσάνιδον 'ς τὸν φουῆρον τὸ ἔρχεται Κύπρ. Συνών. π ι ν α κ ω τ ἡ.

γουβούλα ἡ, Πελοπν. (Λάλ.) γκουβούλα Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γο υ β α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ο υ λ α.

Ὁ μικρὸς λάκκος ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουβούλες Πελοπν. (Κερπιν.)

γούβωμα τό, ἐνιχ. γκούβωμα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. γο υ β ὶ ω ω.

Τὸ ἐκ τῆς καθιζήσεως ἢ πιέσεως κοίλωμα ἐνθ' ἄν.

γουβώνω, πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γο υ β α.

1) Μετβ., καθιστῶ τι κοῖλον πολλαχ.: Ἐκατσε πάνω 'ς τὴ λαμαρίνα καὶ τὴν ἐγούβωσες Ἀθῆν. 2) Ἀμτβ., καθίσταμαι κοῖλος λόγῳ πιέσεως, καθιζήσεως κ.τ.τ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): Κοίταξε πῶς ἐγούβωσε ἡ λαμαρίνα! Ἀθῆν. Τὰ μάτια του ἐγούβωσαν Πελοπν. (Ἡλ.) Γουβώσανε

